Béres Attila

Lehunyt pillám mögött

Mozaikok A kíntornász visszanéz című készülő könyvből (sic: í)

Amikor apám és anyám találkoztak, az egy másik kezdet, akkor tavasz volt. Anyám már kihordta a házhoz szállítandó tejet, mivel ő volt a tejkihordó Juliska, és épp a tejboltból lépett ki, hogy fölmenjen a lakásba. A tejboltot csarnoknak, tejcsarnoknak hívták, holott alig volt tizenkét négyzetméter, plusz a raktár a hűtőszekrényekkel. Szóval tavasz volt, reggel hét óra, a nap úgy ragyogott végig a Práter utcán, mintha menyegzőre készülne az egész kerület. Apám meg ballagott lefelé az Illés utca felől, kezében cédula a címmel, Práter utca 32, üzlethelyiség kiadó. Felpillantott, és meglátta a lányt, aztán megint a cédula, aztán a lány már nem volt sehol, ekkor gondolkodás nélkül belépett a boltba, és megkérdezte ki volt az a hölgy, aki az imént lépett ki innen. A pult mögött álló férfi és lány összenézett: Milyen hölgy? Itt nincs semmilyen hölgy. Mi tetszik? Mit parancsol? Az a lány, aki innen az előbb... Azok ketten megismételték: mit tetszik, mit parancsol, kérem? Kért egy pohár tejet, és befellegzett a szerelemnek. A kiadó üzlethelyiség ugyan nem a 32. alatti házban, hanem a 29/a-ban volt, ennek ellenére sikerült kibérelni. Felbecsülhetetlen távolságra a négy háztömbnyire lévő tejbolttól.

Hanem apám és anyám első találkozása talán inkább ősszel történt. Ronda október, esett, mindketten az akkor még egyetlen teremben játszó körúti Bodográf mozi előcsarnokában szorultak egymáshoz a tömegben, apám mentegetőzött, anyám pirult. Végül, amikor csakhamar kitessékelték az ázott kutyaszagú tömeget az utcára, apámnak kalapja volt, amit nem lehet egy nőnek felajánlani eső ellen, de anyámnak ernyője volt, igenis, az én történetemben volt neki, kicsit szakadtan kapta az egyik Fellner lánytól! És cukrászdába mentek, anyám krémest evett, apám szimpla eszpresszó kávét ivott, és kiderült, hogy a Juliska Juliska, meg a tejcsarnok, ami nem csarnok, és hogy anyukám a cselédszobában lakik Fellneréknél vagy Feldmannéknál, mindig összekeverem. Apámnak pedig sikerült kibérelni azt az utcára néző helyiséget a hátsó traktusában működő vízcsappal, és ott cipészműhelyt alapít, mert már megvan a mestervizsgája, amit bekeretezve kitehet a falra, és ez előnyhöz fogja juttatni a kuncsaftszerzés könyörtelen harcai közepette.

És anyám a Feldmannék vagy Fellnerék cselédszobájában, ahol lakott és tejkihordáson kívül házimunkákat is végzett, és vendégek meg ünnepek idején fehér fityulában és fehér kötényben szolgált fel igen ügyesen,

most azon forgolódott éjszaka, hogy kényes ízlésű húga Margit, aki minden csomóhoz tudott kákát keresni, hogy ő mit szól majd ehhez a Jánoshoz. Mert húg lévén még nem időszerű a sorban, de nagyon be van sózva, és el tudja rontani az ember kedvét. És ez a János tényleg nem magas. Nem testes. Nem mérnök s nem könyvelő s nem rendőr vagy altiszt. A Margittal még lehet gond, de ez a randevú már meg volt beszélve a Práter utcai sarokpatika elé. Nem teheti, hogy nem megy el. Meg a Jánosnak szép a szeme. Kicsit szúrós tekintet, de ettől férfias.

A János pedig még átmenetileg ágybérlő volt, és a szállásadó néni falon túli horkolását hallgatva forgolódott, mert nagyon szép lány ez a Juliska, talán túl szép legyesbényei mércével nézve, de ezek a (jó, most már döntsd el, akkor legyen Fellner) hát hogy ezek így nem katolikusok, nagyon nem katolikusok, akkor most mi van a Juliska körül, ha köztük kell laknia? Viszont ha beindul a suszteráj, akkor úgyis saját szobakonyhát bérelnek a közelben. Aki eléggé agilis, az megteremti.

A találkozó a patika sarkán kishíján meghiúsult, mert a Práter utcában két sarokpatika volt két utcányi eltéréssel. Juliska türelmesen várt, János két háztömbnyivel arrébb toporgott, nem tudott mit kezdeni a kezével, mégis kellett volna venni virágot, ahogy Lajos tanácsolta, de ha nem jön el a nő, csak nevetségessé válna a virággal. Lehet, jobb is így, pedig olyan szerény, jóravaló, dolgosnak látszó volt ez a lány, olyan szép, hogy talán csak a Fellnerék nem engedték el, de ő a tejivóba biztosan nem megy be érdeklődni a Juliska után. Már-már elszánta magát, hogy mégis bemegy, mert aki eléggé agilis, az bemegy, de nem kellett, hogy sor kerüljön a bemenetelre. Egy idő után egyszerre indultak el mondhatni ösztönösen a másik patika felé, és félúton találkoztak, sorsszerűen megpecsételődve.

Idegen lakásokban sokszor láttam a falon esküvői képeket, de nálunk csak Jézus üldögélt szomorúan az Olajfák hegyén hathavi részletre. Nem találtam a szüleimről esküvői képet a fiókokban sem. Nem igényeltem, hogy előbicegjen a múltból valami szépítgetett szomorú szürke történet.

Magamra voltam utalva. Zümmögő nyári délután félárbócra eresztett szempillám mögött láttam az egészet, igazi menyegző volt. Voltam már vidéken lakodalomban, tudom, hogy milyen az. A Bókay utca 25. lakói asztalokat hordtak a keramitos udvarra, megterítettek, a férfiak felgombolt fehér ingben, a nők zsabós blúzban, süteményt, csörögefánkot, pogácsát, parízeres zsömlét, habcsókot és baracklekváros piskótatekercset hordtak ki, a férfiak teli szódásüvegeket raktak az asztalokra, és megjelent Paganini az állástalan hegedűtanár, és gyönyörű zenéket dzsanázott, hallgatót meg magyarnótát, az albérlő táncolt Margó kalauznővel, Fekete néni

sírdogált az eltűnt fia után, és a szüleim nászajándékot is kaptak a háztól, egy díszpárnát, rajta két hímzett galambbal.

A végén szétszéledés helyett a társaság felkerekedett, és nászutazni kivillamosozott a Hűvösvölgybe, a Nagyrétre. Volt vattacukor, mézeskalács, póniló, rongylabda, és akkor még működött a körhinta, amit nemsokára talajszilárdság miatt aztán lebontottak, de akkor még forgott-pörgött, rajta anyukám és apukám, és kacagtak, mint egy Törőcsik Mari a Soós Imrével. Így történt. Ilyen szép lakodalma volt a szüleimnek ezerkilencszázharminchatban.